

שיר האבנים

אנו האבנים

מי שמרים אותנו

נושא זמן קדמון אל-על –

מי שמרים אותנו

נושא גן עדן אל-על –

מי שמרים אותנו

נושא את הדעת של אדם וחווה אל-על

יחד עם הפיתוי של נחש אוכל עפר.

מי שמרים אותנו

נושא בידיו זיכרונות אינספור

שלא נמסו בדם

כמו הערב.

כי אנו אבני זיכרון

חובקות את כל המתים.

תרמיל מלא חיים שנחיו אנחנו.

מי שמרים אותנו, נושא את הקברים הנוקשים של הארץ.

אתם ראשי יעקוב,

בשבילכם אנו מחביאות את שורשי החלומות,

ומניחות לסולמות מלאכים באוויר

לנבוט כקנוקנות בחלקת חבלבל.

מי שנוגע בנו

נוגע בכותל הבכי המערבי.

קינתך חותכת קשיינו כיהלום

עד שהוא מתפורר ונהייה לב רך –

ואתה הופך לאבן.

מי שנוגע בנו

נוגע בפרשת הדרכים של חצות לילה

שמשיעה קולות של לידה ושל מוות.

מי שזורק אותנו –

זורק גן עדן –

יין כוכבים –

עיני אוהבים וכל בגידה –

מי שזורק אותנו בזעם

זורק עידנים של לבבות שבורים

ופרפרי משי.

היזהרו, היזהרו

מלזרוק אבן בזעם –

נשימה פעם נשבה דרך התערובת שלנו.

היא הקשיחה בסתר

אך תתעורר בנשיקה.